

РЕШЕНИЕ

№ 6365

гр. София, 04.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8473** по описа за **2021** година докладвано от съдия Радостин Радков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/:

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 02 РУ - СДВР, срещу решение № 20134910 от 09.06.2021 г. по НАХД № 16378/2020 г. на Софийски районен съд /СРС/, с което по жалбата на Д. Д. Х. е отменена заповед за задържане на лице № 2263з-3551/23.11.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ - СДВР, с която на Х., на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок от 24 часа“. Твърди се, че решението е неправилно и незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. В съдебно заседание, касаторът представляван от юрк. П., моли съдът да постанови решение, с което да отмени решението на СРС. Претендира присъждане на разноски, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът, не се явява и не се представлява, в писмени бележки взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, взема становище за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение № 20134910 от 09.06.2021 г. по НАХД № 16378/2020 г., СРС е отменил заповед за задържане на лице № 22633-3551/23.11.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ - СДВР, с която на Д. Д. Х., на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок от 24 часа“.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови същото, въззивният съд е обосновал правен извод, че при издаването на заповедта, не са допуснати съществени процесуални нарушения. Този извод е правилен и се споделя от касационната инстанция. Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните по делото доказателства. При правилно установена фактическа обстановка, за да постанови решението си, СРС е приел, че оспорената пред него заповед за задържане е издадена от компетентен орган по чл. 57, ал. 1 от ЗМВР. Спазена е предвидената от закона писмена форма, съгласно чл. 74, ал. 1 от ЗМВР.

Настоящата инстанция не споделя изводите на СРС, че е допуснато нарушение на закона, изразяващо се в липса на конкретика, липса на фактическо и правно основание. На 23.11.2020 г., в 8.10 ч., лицето Д. Д. Х., бил забелязан на спирка на МГТ, извършена му е проверка, като не е представил документи, поради което бил задържан на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР. Основанието, на което е задържан е, че не представил документ за самоличност при извършване на проверка. Самоличността на задържаното лице била установена след отвеждането му в 02 РУ-СДВР. От разписката за освобождаване е прието, че Х. е бил освободен 50 минути след задържането, още в 09.00 часа на същата дата, с което е спазено изискването на чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорената по делото заповед, формално съдържа предвидените задължителни реквизити - името, длъжността и местоработата на служителя, издал заповедта, основание за задържане, данни, идентифициращи данни за задържаното лице, дата и час на задържането. Изрично е посочено в заповедта, че същата се издава на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР - правно основание за издаването ѝ и за "установяване на самоличност" - фактическо основание. Посоченото в заповедта се подкрепя и от подробната докладна записка по случая, както и обяснението от Х.. Съдът намира, че задържането на жалбоподателя не само е било обосновано, но и необходимо, тъй като според неоспорените показания на свидетеля И., установяването на самоличността се извършва и чрез сравняване не само на данните на лицето, но и със снимката му от личните му документи, което съответства и на закона. Тъй като жалбоподателят не е имал документ за самоличност, не е имало и лице, което е било възможно установи самоличността му по реда на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, то единствената възможност за установяване на самоличността е била той да бъде отведен в 02 РУ- СДВР, където това да бъде извършено. Предмет на разглеждане и преценка в производството пред първоинстанционния съд не е обстоятелството дали има извършено престъпление или административно нарушение от задържания, а дали издадената заповед за задържане е законосъобразна от външна страна, издадена ли е от компетентен орган, съдържа ли необходимите реквизити и имало ли е основание за нейното издаване. В случая лицето е задържано, тъй като не е представило документ за самоличност, а не защото е нарушило обществения ред като не е носил маска. В

действителност нормата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР препраща към чл. 70, ал. 1 от същия закон, но няма практика това изрично да се посочва като правно основание в заповедта за задържане. В случая разпоредбата, въз основа на която е издадена заповедта, е достатъчно конкретно посочена. Няма какво повече да се изисква от органа, издал административния акт, като правно и фактическо основание за задържането на лицето.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС, следва да бъде отменено, като вместо него да бъде постановено друго, с което се отхвърли като неоснователна жалбата на Д. Д. Х., срещу заповед за задържане на лице № 2263з-3551/23.11.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок от 24 часа“. Заповед № 2263з-3551/23.11.2020 г. е законосъобразна, тъй като е мотивирана, отговаря на изискванията и целта на закона и при издаването и не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила.

С оглед изхода на спора, съгласно правилата на процеса и с оглед неговия изход, ответникът следва да заплати на СДВР, поисканите своевременно разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в минимален размер.

Водим от горното, Административен съд - София град, I-ви касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20134910 от 09.06.2021 г. по НАХД № 16378/2020 г. на Софийски районен съд, като вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Д. Х., срещу заповед за задържане на лице № 2263з-3551/23.11.2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ - СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, му е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „задържане за срок от 24 часа“.

ОСЪЖДА Д. Д. Х., ДА ЗАПЛАТИ на СДВР, юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.